

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De deuoto iuvene Gerardo eremita facto, & peregrinis eum visitantibus. XI

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

consilio eremum constanter intrauit. De cuius sancta conuersatione bene incepta & optime consummata, in sequenti capite subinfertur, quod legeranter audiatur.

CAPVT XI.

De deuoto iuuenē Gerardo eremita factō, & peregrinis eum visitantibus.

1. ERAT quidam iuuenis Gerardus nomine, ex diocesi Coloniensi oriundus, solitarię vitę desiderio stimulatus. Hic audita fama huius sanctę virginis, proposuit ad eam primò venire, vt ei præsens votum suum exponeret, atque iter arduum, quod ingressurus erat, precibus eius commendaret. Quatenus diuina gratia opitulante, propositum quod mente conceperat, salubri perseuerantia terminaret. Qui ad eam veniens, cordis sui secreta ei intimaui. Illa verò proposito eius pię congaudens, prophético spiritu prædicebat, quòd, primò triduo ingressionis sue in eremum penuriam pateretur. Ac deinde ad constantiam eum exhortans, post finem diei tertię, refectionem à Deo esset precepturus. Quod quidem postmodum ita seriatim contigit. Nam tertia die ad uesperascente, manna cęleste accepit, Deo laboriosę semitę eius miserante. Prædictus autem sibi à virgine tres dies ita constanter peregit, quòd paratus erat eos propter promissionem illius, etiam cum periculo vitę persulcare. Post mutuam igitur collationem, & in precibus recommendationem, ac fraternę charitatis obligationem, nouus tyrunculus noui certaminis bella congressurus, egressus est à conspectu virginis sagaciter instructus, patriam suam & cognatos vltimā nunquam reuisurus.

2. Peragratis ergo partibus superioribus, ingreditur superiorem Ægyptū; cuius deserta penetrans, inuenit cellulam, propter lupos & feratā rabiem in arbore sitam, Adduxerat autē secum duos socios, eiusdem eremiticę conuersationis gratia tactos; qui paucis diebus ibi peractis, heu ad pristina redierunt. Sed Gerardus in arrepto proposito constantissimē perdurans, Christo duce ad contemplationum culmina ascendit. Igitur in hac vasta solitudine, decem & septem ferè annis completis, accidit interea, vt quidam Episcopus de partibus Anglię cum duobus sociis, ad visitandū loca terrę sanctę perueniret: ac deinde ad visendum reliquias sanctę Catharinę virginis & martyris in monte Sinai, cum eis perrexit. Qui simili deuotione combinati, rememorantes Sanctorum Patrum in Ægypto conuersationem, terrā illam ingressi sunt, vt quærerent, si fortè aliquos eremiticę vitę patres inuenirent. Cumq; hinc inde oberrantes, vsque

vsque ad superiores eius partes venissent, reperiunt cellam quamdam non longe a terra in arbore constructam. Ad cuius ostium pulsantes, vident in ostio sibi referato, hominem vultu quidem angelicum, sed corpore ita trassum, vt non in eremo maceratus, sed inter delicias seculi putaretur educatus. Inter plura familiaria colloquia, ab eodem eremita percipiunt, quod in duodecim annis & vltra hominem non vidisset. Interrogantes ergo, vnde viueret? Respondit se ex sola gratia diuina nutriri. Nam manna celeste, quo olim filij Israel in deserto vescebantur, colligere & comedere solebat, quod cellulae suae desuper influens cum gratiarum actione sumebat.

3. Querebant etiam ab eo, vtrum adhuc alij inuenirentur homines, qui absq; humano cibo viuerent, sicut & ipse? Ad quos ita respondit: In partibus Hollandiae in ciuitate Schieda, est quaedam virgo multis annis, diuersis infirmitatibus diuinitus flagellata, nullo corporali vtens alimento: quae etiam ad tantam celsitudinem perfectionis peruenit, quod centupliciter sanctitate vitae & contemplationis culmine, me longe praecedit. Vnde & satis admiror, cum de eius transitu nil percipio, quid ei acciderit, quod eam in scala contemplationis diu non viderim: cum antea frequenter simul ad celestia secreta, singuli in singulis scalis rapere solebamus. Nam illa sicut vite merito, ita & contemplationis excellentia supra me ascendere consuevit. Deinde deuotus iste eremita peregrinos rogauit, quatenus hanc virginem in Hollandia visitarent, antequam ad partes suas redirent: & ex ore suo, tres has quaestiones ei proponeret. Primo, quot annos ipse in solitudine peregerit? Secundo, quot annorum tunc fuit, quando eremum intrauit? Tertio, quid causae sibi occurrerit, quod eam in solita contemplatione diu non viderit?

4. Post haec peregrini plurimum consolati & edificati vale dicentes eremita, in Hollandiam & Schiedam sunt reuersi. Ingressi ergo hospitium ciuitatis, rogant hospitem suum, vt ducat eos ad virginis domum. In cuius praesentia constituti, causam aduentus sui, & personam eremita, qui eos miserat indicant: petentes vt ad propositas sibi quaestiones respondeat. At illa ex humilitate latere malens, quam aperte ad quaestiones respondere, hoc tantum de tempore habitationis eremita in solitudine respondit, quod quarentibus dedit. Quo modo ego illud scire possem? Dominus est, qui nouit. Tunc illi quodammodo eam corripientes, obijciunt: Quare veritatem vellet celare, cum haec non a se, sed ex ore eremita interrogarent? Respondit ergo: Decem & septem fere annos eum in solitudine peregisse. Ad secundum vero ait: Decem & nouem annorum eum fuisse, cum ad eremum perrexit.

Ad

Ad tertium quoque respondit, se in medio hominum conuersantem diuersimodè maculari: illum verò ab hominibus segregatum & inter Angelos conuersantem, incontaminatam conseruare puritatem. Ideoque mirandum non est, si ipse in contemplationis altitudine me præcellat. Fertur etiam, quòd eremita causam assignauerit subtractæ gratiæ in virgine, quia nimium de morte propinquorum suorum solebat dolere. Quod in obitu fratris sui contigit, qui eodem ferè tẽpore in Schiedam obierat, cum prædicta ab eremita in Ægypto, peregrinis istis recitabantur.

5. Obijt autem felicitis memoriæ idem deuotissimus eremita, perfectus terrenorum contemptor, ac caelestium secretorum altus speculator, anno Dominicæ incarnationis millesimo quadringentesimo vigesimo sexto, duodecima die mensis Octobris. Huius obitus & transitus ad gloriam, virgini sancte fuit per visionem reuelatus. Rapta namque in paradysum in hora transitus eius videbat animam illius corpore exutam, ab angelis ad paradysum deferri, atque in fonte tam sereno abluì; cuius profundum, per vnum ferè milliare (vt sibi videbatur) poterat videre.

CAPVT XII.

De felici obitu domini Wermboldi presbyteri, huius virginis felicitis amici.

INter multos deuotos patres ac spiritualis gratiæ expertos viros, fuit in ciuitate Traiectensi, temporibus venerabilis domini Frederici episcopi, sacerdos quidam calibis vitæ & animarum zelator, Wermboldus nomine, Deo & hominibus dilectus, multisque religiosis in diocesi Traiectensi & in Hollandiæ partibus latissimè notus. Hic de quadam villa Hollandiæ prope Goudam, natiuitatis genus contraxit: & per plures annos rector ac confessor sororum tertij ordinis apud sanctam Cæciliam in Traiecto claruit. Qui in diuinis scripturis valde studiosus, verbum Dei frequenter in ecclesiâ prædicauit: & orationibus ac deuotis meditationibus frequenter inuigilans, pro cordis sui puritate, crebris etiam consolationibus ac diuinis reuelationibus meruit ab alto visitari. Ad huius tam famosi patris notitiam, non humano iudicio, sed diuina reuelatione, sancta virgo Ledeuigis adhuc in paupertate sub præuo tugurio degens, hoc modo peruenit.

2. Cum enim in festiuitate Dominicæ Annunciationis, virgo memoranda vix media parte infirmitatis suæ completa, raperetur ad celestia contemplanda, contigit etiam & deuotissimum